

DIRECTOR
Dr. AUGUSTIN POPA

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
BLAJ — JUD. TÂRNAVA MICĂ

INSERATE:

Un șir garmond: 6 Lei. La
publicări repetate după
învoială

Unitatea

REDACTOR:
Prof. DUMTRU NEDA

ABONAMENTUL

Pe un an . . . 200 Lei
Pe 6 luni . . . 100 Lei
Pentru străinătate 400 Lei

Biblioteca Universității „Ștefan cel Mare” Iași

500 1936
EXEMPLAR LIT.

Foaie bisericească-politică — Apare în fiecare Sâmbătă

Viață sfântă

La început de an, nu putem avea un gând mai bun și o dorință mai mare decât aceasta: Viață sfântă. Reținem, deci, din puternica enciclică a Papii despre preoție rândurile de încheiere, închinare acestui gând:

„Și acum, iubiiți fii, spre voi se îndreaptă direct cuvântul nostru părintesc, către toți cari sunteți preoții Celui Preaînalt, risipiți pe tot ro-togolul catolic. Către voi, „gloria noastră și bucuria noastră”, cari purtați cu atâta bărbăție și cu suferință înălțată, „greutatea și căldura zilei”. Voi împărțiți cu Noi și cu frații Noștri întru Episcopie grija de a păstea turma lui Hristos. Vă mulțumim din inimă pentru toată truda și osteneala voastră. Vă adresăm în același timp noi îndemnuri la munca pe care o cer nevoile vremii. Cu cât ele sunt mai mari, cu atât se cere dela voi suflet și puteri mai aprinse pentru mântuirea oamenilor; căci „voi sunteți lumina lumii și sarea pământului”.

Dar pentruca munca voastră, cu ajutorul lui Dumnezeu, să dea roadă îmbelșugată, trebuie să vă străluciți prin sfințenia vieții. Atât de importantă această însușire, încât fără ea toate celelalte daruri ale sufletului n-au nici o valoare. Prin ea însă, chiar și dacă celelalte calități nu vor fi prea alese, se vor putea realiza lucruri minunate; precum arată pilda sf. Iosif de Cupertino și, în vremea mai nouă, acel preaumil domn M. Vianney, pe care îl dăm tuturor parohilor lumii drept model și îl decretăm patron general al tuturor. [...]

Vă va ajuta neșpus de mult, întru atingerea acestui scop, acel admirabil mijloc, atât de des recomandat [...] al deprinderilor duhovnicești... Iubiți cum nu vă putem arăta mai bine dragostea noastră părintească decât îndemnându-vă cu toată căldura să nu întrelăsați a merge pe această cale a câștigării sfințeniei: retrageți-vă la meditații sfinte nu numai atunci când prescriu canoanele, ci și când se poate mai des și mai mult. Pe lângă asta, în fiecare lună smulgeți-vă pentru o zi din frământările cotidiene și vă reculegeți sufletește [...]

Din reculegere și rugăciune veți ieși cu toții mai aprinși de dragostea lui Dumnezeu, mai răvnițori pentru mântuirea aproapelui, mai gata a lupta împotriva înșelăciunilor acestei lumi. Mai mult decât oricând altădată, se cer toate acestea dela preot în zilele noastre. Acuma, deoparte, credința lănezește și corupția moravurilor e mare; de altă parte însă se observă în toate neamurile o trezire a credinței în Dumnezeu; se vede recâștigându-se peste lume cu o suflare a Spiritului Sfânt, cu a sa putere creatoare, va înnoi și va sfinți și pământului.

Cuprinși, voi înși-vă, de această suflare a Spiritului Sfânt, veți putea duce flacăra iubirii și a vieții, ca un foc nestăpânit, în mijlocul societății noastre, atât de tulburată astăzi; veți face să strălucască de spirit creștin și prin această viață și prin această credință. Căci, într-adevăr, afară de Hristos, care este „cu adevărat Mântuitorul lumii”, nu i-a mai rămas nici o speranță de salvare”.

Preoțime nouă

Minunata solie de Crăciun a Papii — Enciclica despre preoție — Spre înnoirea lumii prin slujitorii altarelor

(=). Părintele creștinătății, Papa Pius XI, a dat Bisericii sale, și prin ea lumii întregi, un minunat dar de Crăciun. O făclie divină, pe care a aprins-o în fața peșterii din Betleem, tocmai acum, când norii grei de pe orizontul civilizației noastre ascund steaua magilor. Un glas din eternitate strigă peste sbuciumul lumii ce se învâluie iarăși în sânge, înăbușind cântarea îngerească: pe pământ pace...

În aceste clipe de întunecare și de grijă, Vicarul lui Hristos își îndreaptă privirile spre singura lumină călăuzitoare care i-a mai rămas omului mândru și chinat, singura punte de salvare pentru „civilizația albă” din care a murit sufletul: slujitorii altarului, apostolii adevăraților eterne și nebăluite. Suprem comandant al creștinătății, Papa înțelege mai bine decât oricine sbuciumul vremii; privirea lui călăuzită de raza veșniciei străbate ceața veacului și simțind corabia societății lui Hristos, cu toate tradițiile și bogățiile ei de două ori milenare, învăluindu-se de valuri cumplite, El dă porunca de salvare: *preoțime nouă, nou duh de apostole, nou val de entuziasm, noui energii gata de suprema jertfă* trebuie să se ridice de pe scările altarului, pentru mântuirea lumii. — Iată zările și frământările sufletului din care a răsărit puternica scrisoare enciclică „Ad Catholici Sacerdotii”, cel mai nou act solemn al magisteriatului apostolic, pe care îl deprinde acum genialitatea lui Pius XI.

Alături de Casti Connubii, Divini illius magistri, Quadragesimo Anno, și celelalte călăuze sigure în învălmășitele probleme sociale ale vremii, pe care ni-le-a dat actualul Pontific, această scrisoare enciclică va rămâne, fără nici o îndoială, o piatră de hotar în istoria spiritualității creștine și un stâlp de temelie pentru reconstrucția spirituală a lumii noastre, care și-a pierdut echilibrul.

Căci, în ultima analiză, dezastrul universal de astăzi se reduce la o singură cauză: a dispărut spiritul lui Hristos din așezările societății noastre. Dar sămânța întregii noastre civilizații este ideea creștină. Aceasta fiind acuma înăbușită în așezările publice, tot eșafodajul civilizației noastre este o ruină fără suflet, fără principiu ordonator și creator. Îi trebuie lumii noastre, neapărat, „adevărul, dreptatea și iubirea” lui Hristos. Numai prin ele se poate reface și se poate mântui. — Dar cum se vor coborî în lume aceste puteri ale veșniciei? De sigur numai prin acela, pe care Dumnezeu l-a ales ca să fie trimbifele adevărului, făcătorii de dreptate, apostolii al iubirii. Numai prin acela, pe care Hristos l-a lăsat pe pământ în locul său: „Mergând învățați...”

Iată de ce, din prima zi a Pontificatului său, privirea lui Pius XI a fost mereu ațintită asupra aceluia care trebuie să fie „sarea pământului și lumina lumii”. Din această grijă s'a născut scrisoarea apostolică *Officiorum omnium* din 1 August 1922, care dădea directive salutare pentru pregătirea clerului tânăr; ca și multele seminare pe care le-a ridicat. Constituțunea ap. *Deus scientiarum Dominus* din 24 Mai 1931 ținea și ea ridicarea la un nivel tot mai înalt a culturii preoțești. — Acum, la aniversarea a 19 veacuri dela mântuire și dela înflințarea preoției, a socotit Papa că e momentul să îmbrățișeze în întregul ei această problemă de importanță atât de universală, arătând măreția ei eternă în mijlocul frământărilor de astăzi, pentruca astfel să se poată reface mai ușor pacea dintre cer și pământ.

În acest scop, documentul papal prezintă toate laturile și aspectele problemei, cu limpezime și concisune rară, cu o mare putere de sinteză și de convingere. Iar ca formă, această bogăție de cuprins, în care se rezumă în chip minunat toată înțelepciunea și învățătura alor 19 veacuri creștine, este îmbrăcată în sobra eleganță a celor mai bune scrisori de acest fel, stăpânită dela un capăt la altul de suflul sărbătoresc și cald al marilor convingeri, care cucerește și impune respect. — În această lumină ni-se arată întâi misiunea de o „incredibilă onoare și demnitate” (S. Epifaniu) a preotului lui Hristos, el însuși un adevărat alter Christus, înzestrat cu puteri negrăite, mijlocitor al iertării, apostol al adevărului și al iubirii, mijlocitor între Dumnezeu și oameni. Apoi: virtuțile și știința pe care o pretinde această misiune supraomenească; sfințenia vieții neprihănite, desfacerea de bunurile lumești, zelul, obediența și continuă strădanie de a-și apori știința. Iar pentru a ajunge aici: o bună și îngrijită pregătire a clerului tânăr, la care trebuie să contribuie nu numai Seminarul, clerul și Episcopii, ci și Acțiunea catolică și familia creștină.

Renunțăm însă chiar și la cea mai sumară analiză a cuprinsului. Ea nu poate încăpea într'un articol de gazetă. — Rândurile puține și palide câte le-am scris vreau să arate un singur lucru: că lumea are datoria de a fi, încă odată, recunoscătoare lui Pius XI; iar noi cu toții: de-a studia în întregul ei și cu deamănuntul noua enciclică pe care în curând o vom avea și în românește.

Și altă datorie, mai mare decât aceasta: de-a smuige din slova ei spiritul dăător de viață, pe care să-l aprindem în noi și în lumea care trebuie să se mântuiască prin noi!

Zări întunecate. Dacă „ziua bună se cunoaște de dimineață”, avem toate motivele să privim cu îngrijorare spre noul crainic al vremii, care poartă numele 1936. Este încrunțat la față și plin de amenințări.

A subliniat acest lucru M. S. Regele, în răspunsul pe care l-a dat la tradiționalele urări prezentate de către guvern. Mulțumind guvernului pentru realizările împlinite, M. Sa a adăugat îndată: „Rămâne de văzut ce poate să ne aducă anul care vine”. Frază care a mers drept la inimioarele simțitoare ale miniștrilor, și le-a făcut să bată deosebit de tare. — Avem însă și noi, misera contribuens plebs, de ce să tremurăm. Cunoscând mai bine decât oricine realitatea cu încurcăturile ei nebănuite de noi, Suveranul a continuat: „Este adevărat că acest an începe cu nori grei la orizont. — Dar am și Eu acea mare speranță că cumințenia și spiritul de conservare al popoarelor ne va păzi de mai rău”.

Aceeași notă de îngrijorare o are, în cuvântarea Ex. Sale Msgr. Valerio Valeri, nunțul papal, care a talmăcit Suveranului nostru bunele urări ale Corpului diplomatic. „O prosperitate reală și durabilă — a spus între altele ilustrul decan al Corpului diplomatic — nu va putea reveni pe acest pământ chinuit, fără storfările combinate ale tuturor națiunilor care trebuie să se ajute într-o atmosferă de pace, de justiție și de reciprocă înțelegere. Trebuie să constatăm din nenorocire că nici din acest punct de vedere norii, cari au întunecat cerul Europei, nu s'au risipit încă”.

De aceea nu ne rămâne ceva mai bun de făcut, decât să ne rugăm și noi împreună cu reprezentantul Sfântului Părinte dela Roma: „Facă divina Providență ca anul 1936 să ne aducă zile mai bune!”

Biserica vie. Solemnitatea investirii celor doi episcopi ortodocși, de Arad și Hotin, s'a încheiat cu o cuvântare a M. S. Regelui. Sunt în acest cuvânt, cu adevărat regal, adevăruri, cari trebuie să intre la inima tuturor.

„Pe zi ce trece — a spus între altele Suveranul — felul de a se manifesta al bisericii se schimbă: nu mai suntem în vremea

de contemplativitate a bisericii începuturilor, suntem în vremurile când, toată viața modernă cere o biserică dinamică, o biserică care să intre în aprofundimea problemei etnice a fiecăruia.

„Biserica trebuie să fie îndrumătoarea de flece clipă a vieții sufletești a individului, dar spre a juca acest rol, trebuie ca slujitorii altarului să priceapă și să pătrundă viața, nevoile și durerile omului”.

Și iarăși: „Preoția nu este o funcțiune publică, este o chemare, un apostolat, care se îndeplinește cu suflet și cu dragoste. Frica de Dumnezeu nu este frica de biciu sau de canon, ci este teama de a nu măhni un lucru scump nou”.

Echivalentul

Impunerile fiscale făcute asupra parohiilor în ceeace privește impozitul numit echivalent, nu-și aveau justificată existența lor de a fi, fiindcă acest fel de impozit este o sarcină în plus pentru parohii și este un impozit care prezintă o anomalie.

Parohiile plătesc impozite agricole pentru sesiunile bisericești, parohiale și cantorale. Atunci, de ce acest impozit în plus? E o anomalie fiscală apoi, să pretinzi impozite după averea mobilă a parohiei, cărți obiecte sacre, etc. casă parohială și cantorală cari servesc cultului respectiv, sau formează un beneficiu, ca o complectare de salariu pentru preotul, sau cantorul bisericii.

În privința echivalentului, ordinele date de autoritățile fiscale și de comisiunea timbrului, n'au fost categorice și în conformitate cu legea timbrului, legea cultelor și constituția țării, ci oscilau, căutând în totdeauna ca din aceste interpretări ale textelor legilor, să tragă foloase fiscal, în dauna contribuabililor.

P. Ven. Consistor din Blaj, prin cerc. IX—1930, răspunzând multor plângeri ale preoților în ceeace privește echivalentul, ne arată, că sunt scutite de impozit conf. art. 16 din legea timbrului, toate acelea bunuri, pentru cari parohia plătește odată impozit. Sunt

scutite deci de acest impozit echivalent: edificiul bisericii cu teritoriul din jurul ei, odăile, vasele sacre, paramentele, icoanele, cărțile rituale ce se află în biserică, cimitirile, casa parohială cu grădina, vechile edificii școlare confesionale, precum și tot ceea ce este destinat pentru utilitate publică și care nu produce venit, sau dacă și produce venit, acesta este afectat serviciilor publice. Aici comisiunea timbrului, prin decizia dela 30 Aprilie 1929, a dat următoarele deslușiri: Ca lămurire complementară a deciziilor din 31 I. 1928 și 9. I. 1929 sunt scutite de impozitul echivalent clădirile cari servesc efectiv de locuință preotului și acele terenuri cultivabile, cari sunt date preotului spre folosință personală în complectarea salariului. Toate celelalte imobile sursele acestui impozit, dar se va griji ca valoarea acestor imobile să se facă după valoarea lor reală și actuală, obișnuită în acea localitate.

Nu s'a ținut însă cont de această decizie, căci organele fiscalului au impus parohiile și după clădiri și după sesiunile parohiale, bisericești și cantorale.

Domeniul metropolitan din Blaj înaltează recurs la Curtea de apel din Târgu Mureș împotriva deciziunilor comisiunilor fiscale de impunere, cari au stabilit un impozit de echivalent asupra castelului și a cunștelor afectate serviciului metropolitan asupra sesiunii metropolitane, dată spre folosință personală a mitropolitului, ca o complectare de salariu.

Curtea de apel din Târgu Mureș prin decizia sa nr. fisc. 886/2—1930 din 11 Noiembrie 1930 anulează aceste impuneri ca ilegale, deoarece art. 16 punct 3 din legea timbrului dispune în mod categoric, că „imobilele publice și ale așezămintelor de utilitate publică neproducătoare de venit, și chiar când sunt producătoare de venit, însă acele venituri sunt afectate veniturilor publice, sau acelor așezămintele, sunt scutite de impunerea echivalentă”.

În „Monitorul Oficial” din 1 Ian. 1932 apare o nouă lege, care modifică în parte impozitul de echivalent. Organele fiscale nu înțeleg de aceste dispozițiuni și nu iau cu

□ □ Foiața „Unirii” □ □

Revizionism și antirevizionism

— Politicianismul nefast și grandomania ortodoxă mână apă pe moara revizionismului —

de Gavril Todica

Ceeace făceam noi în zile de restriște, nu putem interzice altora, când ajung în aceeași situație.

Ba în situație mai deplorabilă. Căci dela răsărit și apus, miazăzi și miazănoapte, Ungaria s'a văzut deodată amputată și redusă la limitele ei etnice.

E natural ca durerea ei să fi fost profundă, indiferent dacă și-a meritat-o:

*Fortuna saevo laeta negotio et
Ludum insolentem ludere pertinax,
Transmutat incertos honores,
Nunc mihi, nunc alto benigna.*
(Horattus).

Dela dollul național până la răsbunare și revizionism nu e decât un pas, fiind naturală tendința organismelor vii de a-și schimba soarta tristă în soarte mai bună.

Că în tendințele aceste se amestecă multe exagerări, multe intervertiri șoviniste — iarăși e explicabil. —

Noi opunem un singur și mare adevăr:

omul sfințește locul. Cu toate colonizările din trecut, cari numai în favoarea elementului românesc nu s'au făcut; cu toate maghiarizările artificiale și forțate, e știut că munții și văile acestui colț de țară au răsunat totdeauna de cântecele păstorilor români și până către Tisa câmpiile întinse au fost călcate de opincile românești, înfrățite cu pământul, ca ale unor oameni „născuți din pământ: terrageniti”. Puțin importă ce spun documentele scrise și combinațiile istorice, schimbătoare. Faptul e că întreg cuprinsul Daciei vechi era cuprins și în anii 1914—1919 de elementul românesc „născut din pământ”. Putem spune deci vecinilor unguri: „Fiți pe pace, călcați-vă durerile! Nu v'am luat ce este al vostru. Frontiera ne-am împins-o numai până unde Dumnezeu a binevoit să fie în majoritate elementul nostru. Vedeți-vă de năcazuri, că aveți destule. Noi încă să ne vedem de năcazuri, că avem destule. Ca vecini buni mai de grabă ne vom ușura soarta decât ca vecini răi. Nu uitați vorba Bănășanului: „Noi ni-s acasă!”

...Noi încă să ne vedem de năcazuri, că avem destule! Iată un capitol trist din prezentul nostru. Năcazurile în loc să le ușurăm, ni-le agravăm din zi în zi, din an în an, croindu-ne noi înșine un destin blăstămat. Politicianism economic. Toate partidele și toate guvernele s'au supralicitat în legiferări demagogice. Reformă agrară priplă, nestudiată, mai

costisitoare în executarea ei interminabilă decât prețul pământului expropriat. Conversiuni cari în loc să reprime uzurăriile păcătoase, au distrus creditul. Averea statului administrativ scandalos. Întreprinderile lui industriale conduse lamentabil. În consecință, un oarecare avânt al industriei particulare, mulsă, tunșă de fisc și câțiva privilegiați în detrimentul consumatorilor și amenințată în existența ei. — Comerțul mai mult falimentar decât stașionar. — Industria și comerțul alcoolului, în loc să formeze o sursă de venit sigur și constant bugetar, au devenit un instrument pentru menajarea electoralului; o sursă de spirit negru și țuicărilor netaxate; un stimulent al bețiilor țărănești în lungul și latul țării; un haos cu mari goluri bugetare, cari abia se pot umple sugrumând, prin impuneri fiscale excesive micile întreprinderi țărănești și clasa meseriașilor*). Și alte nădrăvăni nenumărate, înflorind numai traficul cu transferul de devize.

La toate aceste se mai adăogă grandomania ortodoxă cu bruscările și vexațiile ei arogante, pentru a înțelege că nedreptățile și fărădelegile izvorite din politicianismul fanariot și aroganța ortodoxă mână apă pe moara revizionismului, căci — în fond — și ele tind

*) În procesele de spirit negru ar trebui pedepsiți aspru mai întâiu făuritorii legilor, cari au desființat gărziile financiare disciplinate și peste tot regimul vechi, probat și experimentat, în care nu se cunoșteau procesele de aceste.

bază la impunere certificate eliberate de primărie cu valoarea locativă a terenurilor. Subsemnatul am fost citat pe ziua de 28 Iulie 1933 la Adm. de constatare Braşov, ca reprezentant al parohiei gr. cat. Şercaia, pentru a se stabili impunerea la echivalent. În citaţie se scrie, să aduc şi procesul verbal cu valoarea locativă. Pe ziua aceea m'am prezentat acolo atât eu, cât şi mai mulţi colegi din jud. Păgăraş. Deşi am dus procesul verbal cu valoarea locativă a terenurilor, cari formează proprietatea bisericii, certificat eliberat de primărie şi vidimat de controlorul fiscal din Şercaia, n'au ținut cont de acesta, ci au stabilit valoarea unui jug. la 5000 lei, în loc de 300 lei la *hectar* cât era stabilit de primărie şi a fost impusă parohia pe ultimii trei ani, cu un impozit de echivalent de 520 lei pe an. Nu s'a ținut cont de nici o normă. O parohie din apropiere, care are tot 32 jug. plăteşte un impozit echivalent de 38 lei, iar altei parohii care are terenuri cu mult mai mari; i-s'a redus acest impozit dela 900 lei la 320 lei anual.

Curtea de apel din Bucureşti secţia V-a prin deciziunea dată în ziua de 11 Dec. 1935, în complexul dlor: preşedinte Al. Costin şi consilierii Meculescu şi Şt. Stoenscu, a pus capăt pentru totdeauna acestei anomalii fiscale. Comunitatea izraeliţilor de rit spaniol din Bucureşti a fost impusă la un impozit de echivalent pe ultimii cinci ani cu suma de 600.000 lei, plus o amendă de 480 mil lei pentru-că nu plătesc la timp acest impozit. Comunitatea a făcut apel. Tribunalul Ifov secţia III-a a respins însă apelul, pe motivul că, comunităţile religioase ce deservesc nevoile sociale ale unei minorităţi, nu ar fi aşezăminte de utilitate publică şi deci n'ar intra în prevederile art. 16 din legea timbrului.

Curtea de apel din Bucureşti secţia V-a, admitând recursul Comunităţii izraelite de rit spaniol din Bucureşti, a stabilit următoarea *jurisprudenţă*: *Legea timbrului prin art. 16 al. 3 scuteşte de impozitul de echivalent nu numai imobilele cari aparţin unui serviciu public şi cari deservesc un interes public, ci şi imobilele cari aparţin unui aşezământ de utilitate publică, dacă veniturile imobilelor sunt între-*

bunătate în scopul arătat de statute; că în conformitate cu principiul fundamental din Constituţie, care garantează libertatea confesiunilor religioase, legea cultelor din 1928 a recunoscut drept culte istorice, între altele, cultul mozaic ortodox şi cel mozaic de rit spaniol; că organizaţiile acestor culturi constituite în comunităţi, ca şi organizaţiile celorlalte culturi, constituite în mitropolii, episcopii, parohii etc. sunt persoane juridice de drept public, recunoscute prin lege (cum sunt organizaţiile cultelor religioase) sunt implicit aşezăminte de utilitate publică. De unde urmează că comunitatea izraeliţilor de rit spaniol, fiind recunoscută prin legea cultelor, este un aşezământ de utilitate publică şi prin urmare imobilele sale sunt scutite de orice impozit de echivalent.

Aşa dară şi parohiile noastre, fiind persoane juridice şi aşezăminte de utilitate publică, în baza art. 16 al. 3 din legea timbrului, sunt scutite de impozitul de echivalent. În anul 1936 se fac din nou aceste impuneri, pe trei ani. Aviz deci fraţilor preoţi, cari vor trebui să ceară din vreme, să nu mai fie impuse parohiile cu acest fel de impozit.

Pr. Valeriu Crişan-Şercaia

A doua biserică. Bucurie mare şi curată au avut, de curând, credincioşii noştri din Capitală. În ziua primă de Crăciun, 25 Decembrie 1935, la un an de la sfinţirea temelilor, s'a binecuvântat a doua biserică română unită din Bucureşti (str. Acvila 38-40). Un nou altar, în inima ţării, pentru dreapta credinţă; un nou chivot în care Mântuitorul va veghea neînterupt sbuciumul şi strădanile noastre.

Serbarea deschiderii acestui nou locaş de închinare şi de întărire sufletească, a fost mai mult duloasă decât strălucită. Biseriţa este, încă, nepsprăvită. Roşie pe dinafară, goală înăuntru. N'are icoane şi prapori, n'are vase şi odăjdii, n'are podoabe şi iconostas. Un altar, străjuit de crucea Domnului. Atât. Cam aşa, cum a fost peştera din Betleem, în care s'a născut Mântuitorul — Dar câtă dragoste aprinsă în inimă. Câte speranţe înflăcărare. Şi câtă bucurie caldă şi familiară. PP. prot. Dr. Vasile Aftenie şi Emanuil Popa, parohul

la răsturnarea condiţiilor de unire dela Alba-Iulia şi a altor pacte fundamentale ale ţării noastre.

Veţi întreba că oare nu există scăpare din toate acestea?

— Nu există, dacă nu ne schimbăm radical mentalitatea păcătoasă. Partidele politice, cu demagogia lor, nu vor feri ţara, ci vor demoraliza pe alegători până la anarhie completă. Guvernele, schimbate caledoscopic, vor fi paralizate în acţiunile lor.

Un singur remediu s'ar arăta: reorganizarea eroică a tuturor partidelor politice existente, cu revizuirea programelor lor fantastice, demagogice, bazate pe ură şi egoism sălbatic. Sau, înlocuirea lor cu un singur partid social-creştin, întemeiat pe doctrina socială, nefalsificată, alui Hristos.

Abia un atare partid ne-ar putea da soluţiuni drepte şi echitabile, promovând binele moral şi material al tuturor locuitorilor, respectând cu sfinţenie principiul social-creştin: sum cuique. Prin ceace s'ar regenera nu numai patria, ci s'ar desarma toţi revizioniştili. — Iată antirevizionism! — Intălu să ne curăţim de păcatele proprii şi numai după aceea să procedăm la înfăptuirii.

La întemeierea şi consolidarea acestui sistem, sau partid, ar trebui să colaboreze, din capul locului, toate Bisericile creştine, dacă şi înţeleg misiunea. Veţi zice că e naivitate şi utopie fantastică ceace spun.

Partidele politice nu se vor reorganiza până la desfiinţare, ci vor „evolua“ în direcţia apucată, spre stânga, sau spre dreapta. Mândria ortodoxă nu se va stămpăra. Lăcomia faimoşilor „Zece mil“ nu se va sătura.

Ei bine, dacă aşa se va continua, încurând va trebui să alegem între un destin blăstămat şi o utopie. Prin forţa împrejurărilor — deslănţuite de păcate — partidele se vor pulveriza şi vor „evolua“ în neant; mândria ortodoxă, sămănând vânt, va secera furtună.

Cu Satana şi îndemnul lui nu se realizează niciodată rezultate măntuitoare.

Superstiţie floreasă. Cu tot progresul civilizaţiei noastre — rod al creştinismului — acolo unde nu a pătruns evanghelia domneşte întunecul şi umbra morţii. Aşa în Indii. Trăieşte încă peacolo barbarul obicei „Sati“: văduva să fie arsă pe rugul bărbatului său mort. Autorităţile engleze se silesc cu toată puterea să suprimă această grozăvie. Nu reuşesc totdeauna. Acum în Noemvrie s'a petrecut un caz fioros la Nellore. Pentru a eluda opreliştea legii, o tânără de abia 20 ani s'a încuiat în camera sa, şi-a înmuiat hainele în petrol, şi şi-a dat foc. Aşa i-s'a împlinit visul: a fost arsă pe rug deodată cu soţul ei decedat.

Citiţi şi răspândiţi „UNIREA“

II al Capitalei — care a şi luat în a sa conducere noua biserică, — au avut mângăierea de-a se vedea încunjuraţi, în chiar această întâie zi, de peste 300 credincioşi din acel cartier, precum şi de un frumos număr de familii fruntaşe din Capitală, cari mult au jertfit pentru noua isbândă. (Dr. Banciu, T. Gherman, L. Moldovanu, Păclişanu, V. Munteanu, Russu, Dş. Angelin ş. a.). — Frumseţa sărbătorii a sporit-o corul dlui Octavian Pop, care a cântat răspunsurile la sf. Liturghie.

În acest chip s'a aprins o nouă candelă legii noastre, în Capitala ţării. Flacăra ei nu se mai stinge. Dimpotrivă, va trebui să se aprindă din ea altele, multe, în toate cartierele marelui Babilon, care numai prin credinţă se va putea mântui. — În acest scop trebuesc însă neapărat, multe rugăciuni, multă răvnă şi jertfă. Nu numai dela fraţii noştri din Bucureşti. Ci dela toţi fiii Bisericii noastre. Cauza lor este a noastră a tuturor. Prin ei, întregă Biserica noastră luptă pentru biruinţă. Să ne înţelegem această datorie.

Şi să nu uităm, că parohia noastră din Bucureşti — a noastră, a întregii Biserici — are sute mil datorie neplătită şi are nevoie de sume şi mai mari pentru a putea face un alt pas înainte!

Anomaliile fiscale. Ministerul finanţelor a dat, la 30 Oct. 1935, organelor fiscale Ordinul No. 236.143, prin care aprobă a se face compensări pentru datorile către stat anterioare exerciţiului pe 1934-35 „cu orice creanţe anterioare“ aceluiaşi exerciţiu. Ba chiar şi creanţele din 1934-35 se admit la compensare „cu datorile către Stat provenite din taxe şi impozite anterioare acestui exerciţiu“.

Foarte bine şi foarte corect. În teorie. În practică însă situaţia e cu totul alta. — Un preot de-al nostru are de primit dela Stat Lei 19.129, salariu rămas neplătit în 1932 şi 1933. Datorează statului impozit pe 1932 Lei 3000. Caz tipic şi simplu. Se rezolvă automat prin ordinul de mai sus. — Aşa ar spune mintea sănătoasă. Altfel însă mintea fiscală. Aceasta, adică, te execută fără milă pentru 3000 Lei, pe care te sileşte să-i plăteşti în numerar, oricât ai dovedi că ai drept la compensaţie, şi că ai dat cerere în regulă către Casa de amortizări. Răspunsul înţelept al Administraţiei financiare va fi: „simpla cerere de compensare nu suspendă urmărirea“. Deci: îţi vor vinde mobila din casă, pentru 3000 Lei. Cine? Statul, care îţi este dator 19.129 Lei.

Se poate o anomalie mai păcătoasă decât aceasta? Atragem atenţiunea On. guvern asupra ei. Câtă vreme ea va dăinui, toate ordinele cumiţi, ca cel de mai sus, rămân simple iluzii şi un fel de bătaie de joc de contribuabili!

Medicii şi Lourdes-ul. »Osservatore Romano« din 15. 12. 35 aduce câteva date despre activitatea biroului de constatare medicale dela Lourdes în anul 1935. — Conducerea biroului a primit în cursul anului vizita a 790 medici, cărora le-a dat toate lămuririle dorite. »Asociaţia medicilor Lourdesului« arată un spor de 444 membri, numărând în total 2217 medici aparţinători la 21 naţiuni. În 1935 biroul a cercetat 46 cazuri de vindecări. Patru au fost respinse dela început, fiindcă nu erau vindecări depline; despre abia 3 a declarat că »foarte probabil nu se pot explica pe cale naturală«. Celelalte 39 rămâne să mai fie constatate în acest an. — A cercetat biroul, pentru a doua oră, 89 cazuri din 1933 şi 1934 şi a declarat din ele 13 vindecări neîndoios miraculoase. — Faţă de această procedură ştiinţifică şi supra-critică, gândiţi-vă la »Lourdes-ul românesc«!

Știri mărunte

Abonament nou. Cu acest număr „Unirea” intră în al 46-a an de muncă. Pentru ducerea lui la bun sfârșit, imploră binecuvântările Domnului, în slujba cărui vrea să rămână cu neclătită hotărâre. — Cere în același timp dragostea neschimbată a cetitorilor, precum și întreg sprijinul lor moral și material. Trăind exclusiv din abanamente, face un călduros apel către toți fiii buni ai sfintei noastre Biserici unite cu Roma, să intre în rândul cetitorilor ei. Roagă apoi pe toți să trimită fără întârziere modestele sume înscrise pe frontispiciu, pe lângă cari deschidem, prin această, abonament nou pe anul 1936. — În speranța că această cerere a noastră va fi ascultată, plecăm din nou la drum cu încredere deplină în Dumnezeu și cu gând hotărât de a face tot ce bietele noastre puteri ne vor permite pentru cauza sfântă pe care o servim.

Audiență contramandată. Ziarul elvețian „La Liberté”, din 4. XII. 35, are o informațiune foarte semnificativă. Un grup de 845 delegate ale diferitelor organizații fasciste feminine, mame, văduve și surori ale victimelor războiului mondial, au ținut la Roma o serbare prezidată de d. Mussolini. Urma apoi să fie primite în audiență de Sfântul Părinte. »In clipa ultimă — scrie ziarul — audiența a fost contramandată și Sfântul Scaun a publicat o notiță, care arată, că vizita la Roma a celor 845 delegate având un obiect politic și nu religios, Sfântul Părinte nu le poate primi». — Biserica nu aprobă războiul, nici propaganda pentru el!

A murit Paul Bourget. Mai corect: a închis ochii vremelnice. De murit însă, nu a murit. Autorul „Discipolului” și al celor peste 50 volume celebre, cari au deschis drum nou în istoria spiritului francez, este dintre puținii mari aleși ai omenirii, cari vor rămâne nemuritori și aici pe pământ. Nu numai pentru talentul său puternic, viguros, care s'a impus cu putere elementară în mijlocul unei lumi dumănecă, la prefacerea cărții a dat o contribuție hotărâtoare; ci mai mult pentru noblețea desăvârșită a acestui talent închinat marilor idealuri eterne ale evangheliei. — Născut la 1852, marele creștin de mai apoi și-a făcut ucenicia de scriitor în școala necredinței și a realismului materialist. Catastrofa națională din 1871 l-a sguudit profund și l-a dus la catolicism. Și de atunci a scris și a luptat neconținut pentru biruința uriașelor valori sociale cuprinse în legea adevărului, singura pe care se poate clădi o morală, o viață cu rost, o concepție de viață sănătoasă și rodnică. — Odihnească în pace această glorie curată a catolicismului francez!

Locale. Măine, Duminică înainte de Botez, va predica în catedrală p. Teodor Megieșan, prof. al șc. normale de băieți; iar Luni, la sărbătoarea Botezului Domnului, p. Dr. Ioan Bălan, canonic mitropolitan.

— Despărțirea de anul vechiu și primirea sărbătorească a celui nou s'a făcut și acum, în seara de Sân-Văsii, prin tradiționalul Revelion organizat de Casina Română, în sala de gimnastică a liceului de băieți. Serbare deplin reușită, din toate punctele de vedere. Lume multă și aleasă a ocupat toate scaunele dela mesele încărcate cu bunătăți. Mai mult decât de acestea însă, lumea a fost încântată de »bunătățile» programului deosebit de frumos și variat. »Corul catedralei» condus de d. C. Cherebețiu; apreciatul cvartet de coarde (I. Mureșan, C. Cherebețiu, S. Toduța și E. Radu); Dș. S. Munteanu, neîntrecută în spunerea versurilor, au dat un concurs neprețuit și de înaltă tinută artistică.

Au plăcut deasemenea versurile spuse de Dș. Kampf, ca și cântarea dl. Poja și Blăjan. Icoana anului a zugrăvit-o, cu spirit de bună calitate, dl prof. Stanciu. — Astfel pregătite sufletele, au primit cu voie bună pe noul crainic al vremii 1936, pe care l-a bineventat, în numele Casinei, dl director Al. Lupeanu. — Singur casierul Casinei pretinde, că punctul său din program: încasările, a cam lăsat de dorit!

De-ar fi fapta cum e vorba. Ar putea fi pace și în Germania lui Hitler. Căci iată ce spunea ministrul Dr. Frick, de curând, la München: »Național-socialismul stă pe punctul de vedere al creștinismului pozitiv. Acest lucru e spus limpede și categoric în programul partidului. Statul e departe de a voi să se amestece în lucrurile bisericești. Dimpotrivă, el va sprijini bisericile, cari își împlinesc adevărata lor chemare... Nu există absolut nici un motiv, ca Biserica și Statul să nu trăiască în bună pace...» — Așa vorba. Altfel fapta! În realitate Statul sprijinește noua religie păgână-germană și prigonește în deosebi catolicismul pe toate căile.

Barbaria roșie continuă. Rusia sovietică cearcă să se așeze tot mai bine printre statele civilizate. Acasă însă continuă sălbătăcia. — »Osservatore Romano» din 26. XII 35, aduce din Helsingfors informațiuni despre prigoana desfășurată de bolșevici împotriva populației finlandeze din Karelia. Din 150 biserici, le-a mai lăsat două. Toți pastorii, afară de doi, au fost deportați. Din Mai trecut au mai fost deportați peste 160.000 oameni din acea regiune. Pe alocurea au rămas părăsite sate întregi, cari au fost apoi colonizate cu comuniști ruși. — Deci: la Geneva frac și mânuși, acasă exil și sânge!

În America nu se glumește pe seama conștiințelor. Corpul profesoral dela universitatea de stat din Pittsburg, întrunit în consiliu disciplinar, a eliminat din sânul său pe un profesor ce și-a permis odată să persifleze în fața studenților credința în Dumnezeu. Profesorul din chestie este Dr. Tarner, cunoscut pentru lucrările sale istorice și de 9 ani titular al catedrei. Rectorul, cum scriu ziarele, a motivat în felul următor hotărârea îndepărtării prof. Dr. Tarner dela catedră: »Un profesor și educator care-i conștiu cât de cât de răspunderea gravă ce-i incumbă față de sufletul simțitor al tineretului, nu poate face altceva decât să se plece smerit în fața atotputerniciei lui Dumnezeu. Ar fi deadreptul o crimă să fie tolerate, când e vorba de educația tinerimii, sisteme contrare acestui fel de cugetare». — Așa în America. Noi însă suntem departe-departede de America. Chiar și cu liceele. Nu numai cu universitățile.

Moartea Patriarhului din Istanbul. Din Constantinopol vine știrea trecerii la cele veșnice a Patriarhului ecumenic Fotios II. Născut în 1874, ierarhul savant și blând, a ajuns în fruntea Bisericii ortodoxe în 1930, ca urmaș al lui Vasile III. Intre împrejurări deosebit de grele, simțul său diplomatic remarcabil a știut să cârmuiască norocos corabia ce i-s'a încredințat — A cunoscut și țara noastră. În 1925 el a reprezentat pe patriarhul ecumenic de atunci la instalarea I. P. S. Patriarh Miron Cristea.

Telefonul „Unirii”

B. Cluj. Pentru a ține pas cu progresele tehnice ale vremii, »Patria» și-a închiriat un »caleidoscop». Bine a făcut. Prin el vede icoana realității resfrântă în imagini multe și variate. Ceeace uneori este amuzant, altă dată poate fi chiar instructiv. De un lucru însă ar trebui neapărat să grijească și anume: nu orice obiect e bun de caleidoscop. Cozonacii pe care cucoanele din Capitală vreau să-i trimită Italienilor în vreme ce Basarabia moare de foame, e o temă potrivită! Ca și noul ser care, injectat, face pe om să spună adevărul. Dar morala creștină, așa în întregul ei, așezată sub lentila deformantă

a unui caleidoscop provincial — denotă lipsă de măsură și de respect. A persifla intervenția Sf. Scaun, care a obținut măcar atâta: că în cursul sărbătorilor Nașterii Domnului să fie pace și pământul însângerat al Abisinierei, este iarăși lipsă de măsură și de bunăcuviință. — Cetitorii »Patriei» nu vor fi încântați cătuși de puțin la citirea acestor fel de jonglerii deplasate!

I Sibiu. Iși are și iarna plăcerile și neplăcerile ei. Omoară miriade de microbi; dar tot ea naște guturai și junghieri. Înăbușe, brusc, poarta de călătorii și pelerini; dar tot ea silește la mai stăruitoare muncă de birou. — Iată explicația întreagă a actualei situațiuni dela Maglavit. E frig. Deci: nu mai sunt pelerini. În consecință: nu se mai fac »minuni». În schimb, desfășoară o febrilă activitate »comitetul», care chivernisește fondul strâns astă vară și astă toamnă. La Maglavit, adeca, nu toamna, ci iarna se numără... lei. Și dacă la numărătoare se încurcă socotelile, — așa cum scrie »Curentul» din 28. XII. 1935. — este lucru omenesc. Episcopul Vartolomeiu ar vrea o biserică în București. Petrache Lupu însă, în bună logică, ripostează: »Păi, asta nu se poate. Ce bă, moșul la București s'a arătat?» — Iar când un sătean îi aduce aminte că Episcopul voia să întemeieze o bancă, cu numai 3 la sută, Petrache răspunde: »Dacă e vorba p'iaia, mă duc, îi iau pe toți, îi pun într'o luntră și dau cu ei taman în mijlocul Dunării». Și tot el are dreptate. Mai ales că banii, peste 2 milioane, sunt depuși pe numele lui. — În felul acesta se desfășoară activitate intensă, de adăncire a vieții sufletești, la locurile sfinte dela Maglavit, în cap de iarnă. E atâta de muncit, încât comitetul, cu »sfântul» în frunte, n-are timp să meargă nici măcar Duminica la biserică. — Ce-ar și face acolo? Ne spune doar' d. N. Crainic, în »Gândirea» din Ianuarie 1936, că noul proroc popular nu știe »Tatăl-nostru» și habar n-are dacă învățătura lui se potrivește cu evanghelia, ori nu. — Să mai așteptăm însă, și mai mari decât acestea vom vedea!

Am primit abonamentul pe 1935: Biserica gr. cat. Baia-spie; B. Bistrița; Parohia, Cugir; Oficiul parohial Drăgești; B. Lăpușel; B. Măgura-Ilivei; M. Aghireș; Oficiul parohial Năsăud; C. Prisplo; M. Reghin; Oficiul parohial Seini; Oficiul parohial Șurdești; Oficiul parohial Tarcea; Oficiul parohial Vama.

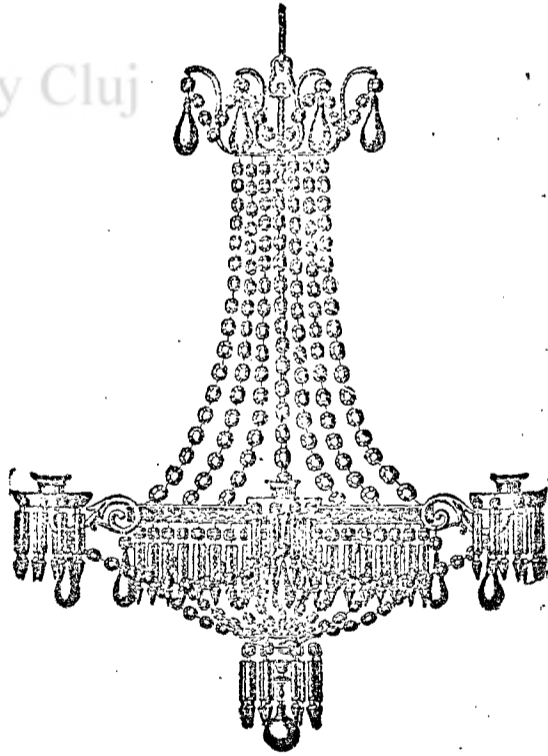
F. Iara. Am primit abonamentul pe o jumătate de an.

T. Cetan. Am primit abonamentul pe 1934 și 1935. Oficiul parohial Ocland. Chităm primirea abonamentului pe timpul 8. VII 1931-30. VII 1933.

Dr. T. Alba-Iulia. Confirmăm primirea abonamentului pe 1934 și 1935.

Oficiul parohial Peceiu. Chităm primirea sumei de Lei 200. Achitat până la 30. VI 1935.

B. Sănnicoară. Am primit abonamentul pe 1935.

Policandre

la

LIBRARIA ANCA — CLUJ

din sticlă, în diferite forme frumoase, pentru bisericile noastre dela sate.

Tot aici se află: Sfeșnice, Ornate și Rechizite Bisericești, Pra-pori, Odăjdii, Crucei, Cărți, rechizite și imprimate bisericești, Icoane, Steaguri Pt. Reuniuni, Medalioane, Rozare, elopote, cărți de rugăciuni, Teatre și Monoloage populare și școlare, etc.

Cereți catalogul detaliat și ilustrat.